

VIRTUȚILE ELEGANȚEI

O anchetă recentă încerca să stabilească animalul pe care europenii îl socotesc cel mai potrivit pentru a fi socotit un simbol al decrepitului continent. Dacă majoritatea participanților la sondaj au ales lupul, regretând, probabil, că leul nu trăiește în Europa și, deci, nu poate fi luat în calcul, cei mai lucizi dintre intelectualii noștri s-au întrebat dacă și românii se regăsesc într-un asemenea simbol. Discuțiile purtate între boierii minții și oierii minții, moderate, desigur, de puerii minții, cu toții specialiști în teologia roboților, cu doctorate susținute la Klagenfurt și Osaka, au ajuns la o concluzie surprinzătoare, și anume aceea că singura imagine potrivită pentru români e aceea a țânțarului. Insuficient de nobil, insuficient de crud, insuficient de puternic, românul e însă suficient de inconstant, de imatur și de nervos pentru a corespunde adevăratului său model. Iar dacă Augusto Monterroso a scris o minunată carte despre muște, *Perpetuum mobile*, singurul scriitor valah care va obține premiul Nobel va scrie *Elogiul țânțarului*, unica enciclopedie veritabilă a sufletului românesc.

Într-o cultură modelată de arhetipul țânțarului, o figură precum aceea a doamnei Irina Mavrodin pare exotică și aproape imposibil de explicat. Savant auster și riguros,

traducător excepțional al celor mai sofisticăți scriitori francezi, profesor plin de umanitate și șarm, magistrul generos, poet inspirat, domnia sa excelează în toate domeniile pe care a decis să le abordeze, acumulând volum după volum cu o facilitate ce ne trimite cu gândul la marile personalități ale altor epoci, când oamenii erau înzestrați cu infinit mai multă vitalitate decât contemporanii noștri nevrotici și mereu amenințați de sterilitate. Plasată într-un mediu dominat de improvizație, aproximări și un cult stupefiant al lucrului făcut de mântuială, domnia sa se încăpățânează să ne demonstreze că nu e demobilizată de superficialitatea dezarmantă a contemporanilor săi, că nu e afectată de lipsa lor de grandoare, că nu e deranjată de grotescul ierahiilor pe care aceștia le asumă, străduindu-se să le scuze naivitățile și infantilismul în numele seninătății olimpiene cu care a învățat să privească lumea.

Abia cunoscând-o pe doamna Irina Mavrodin am înțeles că paradoxala formulă a lui Cioran despre o Românie cu populația Chinei și destinul istoric al Franței nu ni s-ar mai fi părut atât de utopică dacă am fi avut șansa de a putea invoca măcar o sută de intelectuali de calibrul domniei sale.